

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ

(το ιερό σκήνωμα του Αγίου στο Προκόπι Ευβοίας)

Σαν πιθανότερη χρονολογία της γέννησης του είναι το έτος 1690 και τόπος η Ν. Ρωσία (Ουκρανία). Και τούτο, γιατί στους πολέμους που άρχισαν το 1711 και τελείωσαν το 1718, είναι στρατιώτης του Τσαρικού Στρατού, του Μεγάλου Πέτρου της Ρωσίας, μαχόμενος για την υπεράσπιση της πατρίδας του. Γαλουχημένος με τανάματα της Ορθοδοξίας από τους Χριστιανούς γονείς του, τον συγκλονίζει η φρίκη του πολέμου, τα χιλιάδες παλληκάρια, γυναικόπαιδα, γέροι που

κείτονται νεκροί στο πέρασμα της λαίλαπας, της πολεμικής μανίας των εχθρών Τούρκων. Στις μάχες για την ανακατάληψη του Αζώφ, με χιλιάδες άλλους συμπατριώτες του, αιχμαλωτίζεται και οδηγείται στην Κωνσταντινούπολη. Απ' εκεί στο Προκόπιο, κοντά στην Καισάρεια της Καππαδοκίας της Μ. Ασίας, στην κατοχή ενός Αγά που διατηρούσε στρατόπεδο των Γενισάρων. Καταδικασμένος ψυχολογικά στην περιφρόνηση και το μίσος των Τούρκων, είναι ο «κιαφίρ», ο «άπιστος», που του αξίζουν σκληρά βασανιστήρια. Και τον χτυπούν με χοντρά ξύλινα ραβδιά, τον κλωτσούν, τον φτύνουν, του καίνε τα μαλλιά και το δέρμα της κεφαλής του με πύρινο τάσι. Τον πετούν στις κοπριές του σταύλου και τον υποχρεώνουν να ζει με τα ζώα.

Υπομένει όμως όλα τα βασανιστήρια με καρτερία και αξιοθαύμαστη γενναιότητα, αφού ολόκληρος από τα παιδικά του χρόνια είναι δοσμένος στο Χριστό, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό που δαμάζει τη θηριωδία των Τούρκων, οι οποίοι έκπληκτοι τον ονομάζουν «βελή», άγιο.

Σε συνεστίαση Τούρκων αξιωματούχων, θαυματουργικά έστειλε με Άγγελο Κυρίου φαγητό σε χάλκινο πιάτο από το Προκόπιο της Μ. Ασίας στην Μέκκα της Αραβίας και ο Τούρκος Αγάς το έφαγε εκεί ζεστό· επιστρέφοντας έδειξε το πιάτο με το οικόσημο στους αξιωματούχους, τρεις μήνες μετά. Το θαύμα αυτό που έγινε από τον Όσιο κατά παραχώρηση του Κυρίου, σταμάτησε το μίσος και την αδιάλλακτη μανία των βασανιστών του. Η πνευματική και ηθική ακτινοβολία του εδάμασε τη θηριωδία των Τούρκων.

Ένα στήριγμα είχα σε όλους τους αγώνες του και μια παρηγοριά στην τραχεία ζωή των βασανιστηρίων. Κατέφευγε σε προσευχές, γονυκλισίες, αγρυπνίες και κοινωνούσε κρυφά από τους Τούρκους τα Άχραντα Μυστήρια. Η Θεία Κοινωνία κάθε Σάββατο ήταν η μεγάλη του ξεκούραση και ανάπαυση. Τελευταία ημέρα, 27 Μαΐου του 1730, ειδοποίησε τον ιερέα και εκείνος του πήγε τη Θεία Κοινωνία μέσα σε ένα μήλο που το είχε κουφώσει. Κοινώνησε εκεί στο σταύλο για τελευταία φορά. Η πρόσκαιρη αιχμαλωσία του, η δεινή κακοπάθεια πήραν τέλος· ο θαυμαστός Όσιος Ιωάννης πέρασε στην αιώνια αγαλλίαση και μακαριότητα, μόλις πήρε τα Άχραντα Μυστήρια.

Οι ιερείς και πρόκριτοι Χριστιανοί του Προκοπίου, με άδεια του Τούρκου, πήραν το σώμα. Με συγκίνηση και δάκρυα, μέσα σε βαθειά κατάνυξη και ευλάβεια, ο μέχρι χθες δούλος και σκλάβος κηδεύεται από Χριστιανούς - Τούρκους - Αρμενίους σαν αφέντης και δεσπότης. Σήκωσαν στον ώμο τους το πολύαθλο εκείνο σώμα, με θυμιάτα και λαμπάδες, με ευλάβεια και προσοχή το οδήγησαν σε έναν τάφο στο Χριστιανικό κοιμητήριο, εναποθέτοντάς του στη μάνα γη. Ο γέροντας ιερέας που κάθε Σάββατο άκουγε τον πόνο και τα βασανιστήριά του και τον κοινωνούσε τα Άχραντα Μυστήρια, είδε στον ύπνο του τον Όσιο Ιωάννη τον Νοέμβριο του 1733. του είπε ο Όσιος ότι το σώμα του έχει μείνει με τη χάρη του Θεού μέσα στον τάφο ακέραιο, ολόκληρο, αδιάφθορο, όπως το έβαλαν πριν 3 ½ χρόνια, ζητώντας του να κάνουν εκταφή και εκείνος θα είναι μαζί τους ως ευλογία Θεού στους αιώνες. Μετά τους δισταγμούς του ιερέα, κατά θεία παραχώρηση, ένα ουράνιο φως φωτίζει τον τάφο του οσίου σαν πύρινος στύλος. Οι Χριστιανοί άνοιξαν τον τάφο και ω του θαύματος! Το σώμα του Οσίου βρέθηκε ακέραιο, αδιάφθορο και μυρωμένο με αυτή τη θεία ευωδία που συνεχίζει να έχει μέχρι σήμερα. Με πνευματική ευφροσύνη και ευλάβεια σήκωσαν, πήραν στην αγκαλιά τους αυτό το θείο δώρο, το ιερό λείψανο και το μετέφεραν στο Ναό του Αγίου Γεωργίου, στον οποίο αγρυπνούσε ο Όσιος! Από την ημέρα εκείνη, μπήκε το ιερό σώμα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας του Χριστού.

Σε μια εσωτερική διαμάχη και σύρραξη μεταξύ Σουλτάνου και Ιμπραήμ της Αιγύπτου ο απεσταλμένος Πασάς του Σουλτάνου, Οσμάν, καίει το ιερό λείψανο για να εκδικηθεί τους Χριστιανούς. Το ιερό σώμα οι Τούρκοι το είδαν να παίρνει κίνηση μέσα στη φωτιά. Έντρομοι εγκαταλείπουν το ανίερο έργο τους και φεύγουν. Την άλλη μέρα μετά την αποχώρηση των Τούρκων οι Χριστιανοί ανασηκώνουν τις στάχτες και τα κάρβουνα και βρήκαν σκεπασμένο ολόκληρο το ιερό σώμα. Δεν είχε πάθει τίποτε, αλύγιστο και μυρωμένο, του έμεινε μόνο το μαύρισμα από τους καπνούς και το πύρωμα.

Όπως είδαμε ο Όσιος έζησε με εγκράτεια, αγνότητα, νηστείες, προσευχές, δόξασε τον Θεό ανάμεσα σε αλλοδόξους και αλλοπίστους και ο Θεός του απάντησε δοξάζοντάς τον στον Ουρανό και στη γη. Μπροστά στη Λάρνακα που είναι το Άγιο του σώμα, στην Καππαδοκία, παράλυτοι περπατούν, τυφλοί βλέπουν, δαιμόνια φεύγουν, άλλες ανίατες αρρώστιες θεραπεύονται. Όχι μόνο Ορθόδοξοι, αλλά και Αρμένιοι, Διαμαρτυρόμενοι και Τούρκοι αιχμαλωτίζονται από τα θαύματά του. Στην

απόγνωση και τη δυστυχία τους καταφεύγουν στον Όσιο. Η γλώσσα του Οσίου σιωπά, αλλά διαλαλούν τα θαύματά του. Κοιμάται το ιερό λείψανο, αλλά κηρύττουν την παρουσία του τα θαυμαστά γεγονότα. Γίνεται εκεί ένα μεγάλο προσκύνημα που δεσπόζει στην κεντρική Καππαδοκία και το οποίο παραμένει εκεί ως το 1924.

*(Από το βιβλίο του π. Ιωάννου Βερνέζου
«ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΘΑΥΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ»)*

Πηγή: <http://vaggelis-godknowseverything.blogspot.com/2009/03/1690.html>